

‘Puur uit liefde voor Sam’

ARIANNE VAN DER MOLEN (29) REDT HAAR NEEFJE SAM VAN ANDERHALF. DE HOOFDAGENT UIT HET CENTRUM VAN GRONINGEN GEEFT HEM EEN NIER EN EEN HALVE LEVER. ‘VOOR HET EERST KAN HIJ ZELF PLASSEN.’

‘Als ik Sam voor het eerst zie, ben ik gelijk verliefd. Ik heb niet veel met kinderen, maar sinds die kleine er is, vind ik het helemaal geweldig om voor het eerst tante te zijn. Ik wil hem vertroetelen en vasthouden.’

‘Na een half jaar wordt Sam ziek op vakantie. Hij wil niet drinken en later komt er bloed uit zijn oor. Op een röntgenfoto is te zien dat zijn nieren zijn verkalkt. Sams lever blijkt een enzym te missen dat een leverzuur afbreekt. Het zuur heeft vrij spel en tast nieren, ogen en botten aan. Het gaat steeds slechter met Sam, uiteindelijk zal het zijn hart gaan aantasten.’

‘Begin dit jaar sta ik in de serre bij mijn zus. Ik help met de medicijnen van mijn neefje. Zijn vader Hans is net getest als

mogelijke donor, zijn organen blijken te groot. “Als je organen van mij nodig hebt, geef je maar een gil.” Dat zeg ik impulsief, maar ik sta er gelijk honderd procent achter en dat verandert niet.’

‘In maart ga ik voor het eerst naar het ziekenhuis in Hamburg. Mijn organen zijn goed. In mei lig ik er een week, ze halen me helemaal over de kop met een medische check. De behandelend chirurg en een psycholoog wijzen me op de risico’s, de lever is het meest doorbloede orgaan. Dat ik dood kan bloeden, of ik dat besef en daarvoor dingen heb geregeld. Dat ik arbeidsongeschikt kan raken. Dat ik dan misschien mijn huis en motor moet verkopen. Nou, die motor is mijn lust en mijn leven! Dit wordt mijn eerste ope-

DE LUIER DIE SAM VOOR HET EERST ZELF VOL PLASTE

werk ik pas in de Groninger binnenstad. Bij het afscheid voor de operatie merk ik pas hoe erg ik het naar mijn zin heb. Mijn tweelingbroer organiseert stiekem een inzamelingsactie onder familie, vrienden en collega's. Vlak voor de operatie krijg ik een luchtballonvaart aangeboden boven de stad, met vier personen. Het is overweldigend hoeveel collega's hebben bijgedragen en hoe ze meelevens. Terwijl ik hier nog maar zo kort werk.'

'Dan is het 24 augustus, mijn verjaardag, één dag voor de operatie. We gaan met de familie naar Hamburg. Voor het allemaal gebeurt, willen we nog even bij elkaar zijn. We gaan Turks eten, ik mag eten

Ariane van der Molen: 'Voor de operatie plast Sam nooit zelf. Twee keer per dag zit hij aan de buikdialyse. Met mijn zus sta ik aan zijn bed als Sam voor het eerst een halve luier vol heeft geplast. We duiken allebei met onze neuzen in de luier. Eindelijk kan hij zijn piemelkje weer gebruiken.'

als ik daarna een laxermiddel neem. Ik bunker flink en we ouwehoeren erop los. Dat is kenmerkend voor mijn familie, het is serieus maar we blijven geinen. Alleen op mijn kamer luister ik naar mijn iPod, puzzel nog wat en stuur sms'jes. Ik denk: "Fucking shit, morgen gaat het echt gebeuren". Om één uur neem ik mijn slaappil.'

'Half zeven, een zuster maakt me wakker. Ik moet gelijk meekomen, terwijl we om kwart over zeven pas zouden gaan. Niemand is er nog, dit gaat veel te snel. Ik wil niet alleen weg. Gelukkig komen mijn zus, moeder en stiefvader. Per brancard word ik in een ambulance vervoerd die ons honderd meter verder rijdt. Daar maken we nog grappen over. Bij de operatiekamer wordt het serieuzer. Opeens moet ik alleen naar binnen, terwijl mijn zus zou meegaan. Dat is niet leuk. Met een vriendin heb ik een weddenschap

afgesloten, volgens haar ben ik binnen vijf tellen onder narcose. Haha, ik haal acht seconden en win een etentje.'

MIJN KERELTJE

'Mijn familie maakt me wakker. Laat me nou slapen, ik lig net zo lekker. Ik heb niet door dat ik aan allerlei slangen en een katheter lig. De volgende ochtend sta ik alweer op mijn benen en mag ik van de Intensive Care af, stoned van de morfine. Ik heb last van mijn buik. Mijn darmen hebben eruit gelegen, andere organen zijn aan de kant geschoven. Dat moet zijn plek weer vinden. Twee dagen later mag ik voor het eerst naar Sam. Daar ligt mijn kereltje. Aan de beademing, met een groot verband om zijn buik. Het ziet er niet uit, ik moet hard huilen. Ik praat tegen hem, raak hem aan.'

'Sam wordt wekenlang in slaap gehouden met zijn buik nog open. In totaal wordt hij dertien keer geopereerd. De laatste keer gaat zijn buik dicht. Drie maanden later werkt zijn lymfeklier niet goed. Pas als dat is hersteld, mag hij naar huis. Dan gaat hij mee op ballonvaart. Sinterklaas vieren we in Hamburg.'

'Zelf ben ik na een week weer thuis. Ik ben blij dat ik na twee weken weer aan het werk mag. Vooral het voetposten heb ik gemist. Collega's zijn heel lief en vragen steeds hoe het met me gaat. Maar na een week wil ik weer normaal behandeld worden.'

TWEDE MOEDER

'De operatie heeft me veranderd. Ik realiseer me dat het zo afgelopen kan zijn. Daarom geniet ik meer. En ik hak eerder knopen door. Zo wil ik al lang naar Groningen verhuizen en een keer naar Australië om te leren waveboarden. Nu ga ik dat echt doen. Ik voel me een rijker persoon. Mijn zus zegt dat ik nu Sams tweede moeder ben, dat ik hem voor de tweede keer leven heb gegeven. Van mijn werk kreeg ik een soort zwangerschapsverlof. Sam kan mijn bruine ogen krijgen omdat hij mijn lever heeft. Wordt hij nog knapper! Maar ik heb het gedaan om dat kereltje straks te zien rondlopen. Puur uit liefde voor Sam.'

AUTEUR: JORRIT BOSMA

ratie, maar ik ben positief ingesteld: het zal wel meevallen. Door die gesprekken besef ik pas hoe heftig het is. Het schijnt niet vaak voor te komen in de Europese medische geschiedenis. Het duizelt me, ik ben even de weg kwijt. Ik wil nog zoveel doen. Ik laat flink wat tranen.'

LUCHTBALLONVAART

'Aan de andere kant hou ik de humor erin. Een goede vriendin spelt haar naam voor het testament, ze wil graag mijn motor. Een ander aast op mijn DVD-collectie. Haha, geweldig! Ze helpen me door veel te praten. Ze getuigen bij mijn testament, dat is emotioneel. Familie en vrienden komen nog dichterbij te staan. Ook de steun van collega's is hartverwarmend. Sinds april